لیکوال : افتخار الله افتخار
بې کوره پیغله
Ketabton.com
لنډه کیسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پېژندنه

نوم **بې کوره پيغله / لنډه کيسه**

ليکوال **افتخارالله افتخار**

ايډيټ **ا.ر افتخار**

کمپوز **ا.ر افتخار**

پښتۍ ډ.ن **ا.ر افتخار**

بيا کتنه **واجد منګل**

تاريخ **19.09.2023**

واتساف **00989908400450**

https://t.me/Aftekharullah_Aftekhar

په خپل نوم د خپرولو حق هيڅوک نه لري حقوق له ليکوال سره خوندي دي

زما نشرې شوي کيسې

١ رنډۍ / لنډه کيسه

٢ سپيڅلې ښځه / لنډه کيسه

٣ ماته منظوره ده / لنډه کيسه

۴ د ښځې خور سره / لنډه کيسه

۵ بې کوره پيغله / همدا اثر

إن شاء الله دا لړۍ به جارې ساتم ستاسې د مينې او پښتنو ته د سمو لارښووونو لپاره زه به هميشه قلم د خير لپاره پورته کوم...

قلم تـــه ځای افتخار زړه کې ورکه

دايره يې کور کې له ټوپکه تاؤ کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

((خپل ګران کشر ورور جمال ناصر شيرخان ته))

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رواجونو ښکار شوې

هاغه پیغلې چې د میني او رواجونو ښکار شوې دي، حقیقت دا دی چې دوی ژوند په اوږه بار ګرځوي. پښتو او غیرت ورته په خوله د شهادت ګوته نېغه ایښې. که غږ یې وویست، یا شرم دی، یا مرګ. خو دا د پښتون قانون دی. ګني اسلام حق ورکړی چې د خپلې خوښې نکاح تر لاسه کړي.

کیسه به یوه پیغله له ډېرو کنډوکپرو تېره کړي خو بیا هم... د ژوند په مزل کې هر قدم باید ډېر په سوچ او فکر اوچت کړو. هسې نه چې سبا هره پیغله د صدرا غوندې بې کوره شي او دا یواځینۍ قدم دی چې نهه نوي فیصده له خطر سره مخ دی خو زه تنها ګناهګاره صدرا نه بولم، دلته د همت غوندې ځوان هم بې همتي کړې. د پلار غوندې شان د لور په سر پیسې اخلي. د خاوند غوندې مرتبه په کلي کې د سړیتوب نوم نه لري او د ورور په شان قوت د خور...

له کیسې مې یو هدف نه دی چې تاسې یې تر لاسه کړئ. دلته راغلي یاست نو کیسه دقیق ولولئ! که کومه کمي په نظر درغله، نېغه یې را په ګوته کړئ! او که څه مثبت نظرونه لرئ، هم نغد را وغږیږئ.

بې کوره پیغله نوم مې ځکه خوښ کړ چې زه زیات له داسې پیښو سره مخ شوی یم خو تر شا یې یوه وجه نه وي نو ځکه مې د همدې عنوان لاندې، پاڼې له زرینو کرښو ډکې او ستاسې مخې ته مې راوړې. یاده کیسه مې صرف په دوه مازیګرو کې پای ته رسولې. سره د ډېرو مصروفیاتونو، اوس به ته فکر کوې چې افتخار لږ زیات ونه غږیده. سمه ده! همدلته قلم ږدم خو زه زیات نه یم غږیدلی...

دا ته محترم او دا بې کوره پیغله.

ستاسې خوږ ورور

افتخارالله افتخار

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورستۍ جوړه جامې یې په تناب واړولې، لامده لاسونه یې خپلې لوپټې کې تاو کړل، بېرته راغله، لګن یې د لرګي زینې سره د کوټې دیوال ته سرچپه تکیه کړ. چالاکه کوټې ته ننوته، بېرته یې شا ته وکتل، د کورنۍ غړي یې په داسې حال کې نه و چې دې کوټې ته دې راشي.

تیزه لاړه د شمشي بیټرۍ نه یې موبایل له چارجره راواخیست، د زوړ صندوق خواته یې په پخواني بالښت ډډه وهله، پښې یې په نرۍ توشک وغزولې، د موبایل ډیټا یې خلاص کړه، سیده واټساف ته لاړه. سترګې یې خلاصې پاتې شوې:

ـ افففف دومره مسجې(پیغامونه)! اوهو هیمته! ته خو سم لیونی یې.

د همت صفحې ته ننوته. د پیغامونو لوستل یې پیل کړل:

ـ زه د نورو هلکانو غوندې نه یم. وګوره کال برابرېږي ما تاسره دوکه کړې؟

ـ بس زما همدا وروستۍ پرېکړه ده. که په رښتیا مینه راسره لرې، نو نن ماښام ته راوځه، زه دې د سرک په سر انتظار کوم.

ـ او که را ونه وتې، نو ته ما سره هسې وخت تیروې. مینه نه کوې راسره. زه درته له سره تېر یم او ته مې کیسه کې نه یې...

داسې یې پرله پسې څو پیغامونه ولوستل، د صفحې بره سر ته یې وکتل، د همت واټساف انلاین و.

بیرته یې ولیکل ورته:

ـ ګرانه! قسم دی چې مینه درسره لرم. ته ولې په ما شک کوې؟ ها؟

له هغې خوا سمدستي وایس(غږیز پیغام) راغی:

ـ که دې مینه کوله، دا دې یوه میاشت کیږي چې درته وایم را ووځه. نور مې راپورې ملګري خاندي. وایې ساعتیري کوي درسره! ته هیڅ په ما غیرت نه کوې، مینه کې هر څه جایز دي خو داسې ښکاري چې ملګري مې رښتیا وایي. زه باید نوره خودکشي وکړم، ځکه ته ما سره وفا نه کوې.

د خبرو په ورستۍ پړاو کې لږ جذباتي شو.

دې خبرو یې د صدرا مړه احساسات په خوځښت راوستل، تیره هفته وریاده شوه؛ چې د تنور سر پیغلو ملګرو یې خنداګاني ورپورې کولې. پیغور یې ورکاوه چې پلار دې سګوان ته ورکړې یې. د مازیګر نه ونیسه تر نیمې شپې پورې په کلي کې سپي جنګوي. سترګو کې یې اوښکې ډنډ شوې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاوخوا یې نظر تېر کړ، د سکرین په لاندې برخه یې بره ګوته کش کړه، په غږیز پیغام کې یې ورته وویل:

_ سمه ده ګرانه! غوسه کیږه مه! مږه دې ستا دښمنان شي. خو دا راته ووایه چې ستا کورنۍ به ما ومني او که نه؟

همت یې غږیز پیغام ته د ښکلولو سټیکر(د احساس څرګندولو نښه) ورکړه، غږیز پیغام ورته راغی:

ـ واه! واه! واه! قربان دې شم صدرو! تا خو زه وګټلم. هیڅکله مې یقین نه کیده چې ته دې مینه کې دومره قربانۍ ورکړې... او کورنۍ سره مې غږیدلی یم. هغوی مشکل نه لري. اوس راته وخت ښایه! کله ما لپاره خپل کور پریږدې؟

صدرا په کیبورډ(لیکمن) باندې ګوتې کینودې خو لړزې نیولې وې:

ـ سبا ماښام زمونږ د کلي نه وړاندې، د پاخه سرک سره نږدې پایې ته راشه. دلته ډیر څوک نه وي.

له دې ورسته دواړو سره ساعت – نیم ګپ شف ولږو. که څه خولې په صدرا روانې وې، د همت په ډاډ وچې شوې...

وخت د هیچا انتظار نه کاوه. که پوهه یې لرله، ګټه یې ترې اخیسته او که ناپوهه و، ساعت یې تیروه. خو ګټونکي ساعتیري نه دي.

وخت همدا چغه وهله خو پښتون پرې غوږ کوڼ کړی و!

لمر د ځمکې په اخیر کې سر ښکته کړ، تیارې را خپرې شوې خو لمر د پښتون غوندې نا امیده نه و. وخت یې ونیو خو سهار یې بیا سر را اوچت کړ. دنیا ته یې ځان وښود. که ولویدم، سبا بیا پورته کیږم. همدا پیغام لمر ټولې نړۍ ته ورکاوه خو پښتون بیا بیلچه په اوږه کړه. په زوی یې غږ وکړ: نن ښوونځي ته مه ځه! د دیرې د لښتیو پولې را وریبه! خلک پکې غواګاني څرۍ. ور یې بند کړ، له کوره ووت...

صدرا په منډه لور او د وښو څادر یې ورور ته راوړ:

ـ د پلار خبره منه وروره.

ورور یې وویل: نه! زه مختب(مکتب) ته ځم ګني ناکام به شم.

مور یې ورغږ کړ:

_ ځه پولې را وریبه. مالیم (معلم) صیب ته به دې ډوډۍ وکړو، کامیاب به دې کړي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې خبرې په اوریدو یې لور او څادر د صدرا له لاسه واخیستل او په خندا له کوره ووت.

صدرا جارو را واخیسته، ټول انګړ یې پاک کړ. نیمګړي پاتې کارونه یې د کور تمام کړل. د هر کار کولو ورسته یې ځان موبایل ته رساوه. همت ورته ویلې و چې سر له مازیګره راوځه. زه دې په طمعه ناست یم. خو دې ورسره دومره زر نه منله. ویل یې چې لږه تیاره شي او د ماښام جمعې ته خلک روان شي، بیا میدان خالي کیږي. هله...!

صدرا ځان پوره امده کړ. آن هاغه لارې یې هم صافې کړې چې د تګ په وخت یې ورته مخه نیوله... هوښیاره جینۍ وه خو بې ځایه میني پښه وښویوله.

خو همدې یې فکر خراب کړی چې پلار مې د څو پیسو لپاره ولې زه داسې هلک ته کینولم چې ټول کلي کې د سګوانۍ نوم لري...؟

د وخت په تیریدو سره انتظار پای ته ورسید. د ماښام اذانونو فضا ونیوله. پلار یې جماعت ته روان شو. صدرا شکر په دې ادا کولو چې مشر ورور یې ښار کې کار کاوه. مور ته یې د اودس لپاره لوټه ډکه کړه او نور یې ځان جوړ کړ. کوچنی ورور یې چې مازیګر د لوبو لپاره تللی و، بیا نه و راغلی. نو دا ورته تر ټولو ښه موقع ښکاریده. مور یې په لمانځه ودریده.

خپله یې تور حجاب، په بله کوټه کې له ځانه تاو کړ، موبایل کې یې همت ته پیغام پریښود:

ـ بس دا دی درغلمه! چې کوم ځای مې درته ښودلی، هملته ولاړ اوسه.

هغه یې پیغام ته په جواب کې وویل:

ـ له څه وخته ولاړ یم، ته صرف را ووځه.

د صدرا مخ ګرم شو، رنګ یې تغیر وخوړ، د زړه زربان یې خپله اوریدل. د کور له دروازې یې شاته وکتل، قدم یې بهر کړ، مخ یې ترې وګرځاوه، چابکه روانه شوه.

کوڅه کې یو – نیم کس غلي غلي ورکتل خو د چا هم خیال نه کیده چې څه روان دي؟ بېرته به خپل کار پسې روان و.

شل دقیقې یې پیاده لار ووهله، اخېر د همت څنګ ته ورسیده.

همت د صدرا په لیدو یې، له پښو ساه ورکه شوه، د ولاړ موټرسایکل په توله یې لاس کیښود، له خولې یې په هیجاني حالت کې ووتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ته په رښتیا راغلې؟؟

صدرا ساه واخیسته:

ـ هو! خو باید دلته په طمعه نشو. څه چې څو. باقي خبرې به په لاره کو. زه ډیره ویریږمه همته!

همت په دواړو لاسونو سر ونیو، ځای په ځای، لکه د بې سوره وچورلید:

ـ اوهو ته لیونۍ یې ها؟ زه تا چرته یوسمه ها؟ وګوره فکر کوم ساه رانه وځي. په ما څه چل کېږي. د بدن یو غړی مې په واک کې نه دی. دا خو دومره وړه خبره نه ده. شاوخوا یې وکتل څوک نه و.

د صدرا له سترګو اوښکو حرکت پیل کړ:

ـ دا ته څه وایې؟ زه خو ستا په مشوره راغلې یمه. تا ویل کور کې مشکل نشته او...

همت یې خبره ونیوله:

ـ هې بس که د لیونۍ لورې! ما خو ګپ ګټله. دا تیښته ولاکه دومره وړه خبره وي او زما یقین هم نه کیده چې ته دې داسې کم اصل کار وکړې.

صدرا د څپیړې لپاره لاس پورته کړ:

همت وویرید. لکه په ټوپک یې چې ولې. شاته شو، بیا یې ورته لاسونه جوړه کړه:

ـ خیر دی همته! دا وخت زه ډېره مجبوره یمه. زه تا نه هیڅ نه غواړم. صرف له ځان سره مې بوځه او ومې ساته. بس همدومره.

همت لاسونه څنډل، سوچ یې وکه خو کامیاب نشو:

ـ ګوره صدرو! زه ملامت یم، منم خو نه راسره تا کور کې مني او نه دا سپک او بې لارې کار. زه درنه ځمه. ته واپس کور ته لاړه شه. اوس هم وخت نه دی تللی.

صدرا ورته ډیر مایوسه مایوسه کتل:

ـ همته زه ګاونډیانو او خپلوانو کره هم بې اجازته نه یم تللې. بیا خو دا ډیر لوی کار دی. ما بې مرګه نه قبولې. خیر دې ما له ځان سره بوځه.

همت له جیب نه کیلیانې راوویستې، د موټرسایکل خواته روان شو:

ـ زه دې له ځان سره نشم بولی. دا دې زه درنه لاړم چې په بله لانجه وانه وړم. عمومي سرک دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټرسایکل یې چالان که.

صدرا ورمنډه کړه، پښې یې ونیولې، زارۍ یې ورته وکړې خو هغه یریدلی و. دا هر څه ورته ټوکې ښکاریدې خو داسې نه وه، پوره خطر وه.

ګېر یې ورکه، په ضرب د څو ثانیو کې له سترګو پناه شو.

دې ډیرې اوښکې توی کړې. د ژوند په میدان، په مخکې او ورسته تګ ناکامه ودریده، له ډیرې تنهایې او ژړا ورسته یې فکر وکړ.

که واپس کور ته ځم، ژوندۍ مې نه پرېږدي. پلار مې دهکان سړی دی. تربوران به ورته وایي؛ په ډیران یې ښخه کړه. دا به د غیرت په جزبو هماغه کار کوي چې څوک څه وایي ورته، او بیا خو د سګوان خاوند نه هم د سړیتوب طمعه نشته...

په درۍ لارې کې ولاړه وه. یوه لار ښکته، بله پورته، یوه کلي ته تللې وه. پورته یې لس شل قدمه واخیستل. هلته یې موبایل چالان د سرک په غاړه کیښود.

حرکت یې په لاندې لار پیل کړ. که اوس راپسې څوک راشي نو فکر به کوي چې پورته تللې او موبایل ترې دلته لویدلی. هغوی به په دې دلیل ټول بره لاړ شي. ګوندې کوم کلي ته تللې. نور مې هسې هم ژوند ابو واخیست...

قدم یې د ښار په طرف کوږ کړ خو د سرک نه ډېر لرې فاصله کې، چې کوم کلیوال موټروان یې ونه ګوري، زر او سل فکرونه یې ذهن نیول خو یو هم ښه نتیجه نه ورکوله. په کړي کار دومره پښیمانه وه چې حد یې نه و.

پنځه – شپږ ساعته مزل ورسته یې د ښار رڼاګانې، له نیږدې ولیدې. شاوخوا یې نظر تېر کړ، څه نه ښکاریدل. له کوچنیو تیږو په ډکه ځمکه یې سر کیښود. ستړیا، ویرې او بې خوبۍ یې ډیره زر د خوب نړۍ ته یوړه.

خو ویرونکی خوب یې ولیده. د یوې چغې سره نېغه را پورته شوه. شاته یې وکتل، لمر سترګکونه وهل. بیرته یې د ښار په طرف مخ کړ، شونډې یې د ژړا له لاسه نرۍ نرۍ کیدې. فضا یې له خولې یوه ټپه واوریده.

د سحر لمر پر غرو را جګ شو

ژونده اوږو ته مې را خېژه چې دې وړمه

ویستلی حجاب یې په ځان بیرته برابر کړ، قدم وهنه یې پیل کړه. ساعت – نیم پس ښار ته داخله شوه. حیرانه وه چې کوم خوا لاړه شي؟ څه وکړي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

شین سهار وه. ګڼه ګوڼه هم کمه ښکارېده. د یو دوکان مخې ته، د لارې په سر کیناسته، سترګې یې بره نه پورته کولې چې څوک پکې اوښکې ونه ګوري. ناڅاپه یې مخې ته یو لسګون ولوید، زړه یې درزا شروع کړه، وویریده، خپل کور ور یاد شو. زړه یې وه چې په چغو چغو وژاړي خو ځای مناسب نه وه. لړزې اخیستی لاس یې لسګون خواته حرکت وکړ چې بل لسګون پرې را پرېوت. زر یې بیرته شاته کړ.

تر څنګ، لږه فاصله کې، یو څو ځوانانو د ریړې واله نه وریجې خوړلې. د هغوی غږ یې تر غوږ شو

ـ وګوره حجاب یې نوی دی. سوالګره نه ده. بل کار ته راوتې!

ـ ههھه نه! نه! سوالګره ده، ګني دلته نه کیناسته.

درېیم ځوان وریجې وخوړې، کتابونه یې له ریړې راپورته کړل، دوی ته یې جواب کې وویل:

ـ چې نېک ګمان نشی کولای، نو شک هم مه کوئ! او مه ورسره کار لرئ. دا د ژوند اصول نه دي.

پیسې یې وریجو واله ته ورکړې، روان شو. دواړو ځوانانو سترګې ښکته کړې.

صدرا پیسې را واخیستې، له ځایه پورته شوه، زړه کې یې وویل:

ـ د څومره ډېرو انسانانو منځ کې دا ځناور څوک نه پیژني، ځکه چې لباس یې د انسان دی خو دننه مکمل وحشي دي...

فکر یې وکړ چې د سوال نه بهتره لار نشته خو حجاب مې نوی دی او مخې ته شپه را روانه ده. چرته به ځم؟ د ښار په یوه بله کوڅه ور دننه شوه، ځکه دلته انسانان وو خو لږ کم په نظر راتله. د کوڅې کونج کې یې یو نانوایي واله دوکان ولید، تېزه ورغله، ډوډۍ یې ترې را واخیسته خو ښه و، هغوی څه ونه ویل. شاوخوا یې کتل، په یو کوچني سوالګر یې نظر پرېوات، تر څنګ ورغله، نیمه ډوډۍ یې ورکړه، سر یې ور ښکته کړ ورته یې وویل:

ـ د ورځې څو پیدا کوې؟

هغې له ډوډۍ کپ تاو کړ:

ـ سل، یو نیم سل، دوه سوه همداسې...

ـ او شپه چرته کوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ خپل کور کې. نور چرته!

صدرا نیغه جټکه وخوړه، کوچنی یې له څنګ تیر شو، له ځان سره یې وویل:

ـ څومره بختور دی! خپل کور لري که سوالګر هم دی، باید شکر وباسي. زما غونډې خو بې کوره نه دي.

نیمه ډوډۍ یې موټې کې تاوه کړه. وږې وه، خو زړه یې نه کیده.

تر مازیګره در په دره وګرځېده. یو څو روپۍ یې هم لاسته راوړې وې خو له دې ښار یې نوره کرکه کیده. په هرو لسو کسان کې یې اته کسه د هؤس تږي و.

د ښار له ګڼې ګونې لږه لرې شوه. دلته اکثره کوڅې خالي خالي ښکاریدې. نور یې په پښو کې هم دمه نه وه. ټوله ورځ یې حجاب کې پټ مخ، ځوروله. زړه یې پکې تنګ وه خو مخ یې نشو ښکاره کولای. د لویې ناولې ویالې په سر په نیم متر پوخ دیوال کیناسته، فکر واخیسته، د بل انسان شتون یې حس کړ، ناڅاپه یې له ویرې لړزه وخوړه، سترګې یې پورته کړې.

تر څنګ ولاړ ځوان د هؤس په انداز وویل:

ـ له ډیر وخته درته ګورم. راځه ماسره اتاق کې یو څو ملګري دي. ښې پیسې به هم درکړو.

صدرا یې په لیدو حیرانه ودریده، له پښو یې ساه وخته. همداسې یې سترګو ته ورته ځیر ځیر کتل...

ځوان بیا وویل:

ـ لکه چې ستا هم زړه دی. د هرې ویرې بې غمه اوسه. دوه ملګري راسره دي. ستا چې څنګه زړه وي، هماغسې به کو.

د صدرا له سترګو دومره اوښکې، هاغه وخت نه وې لویدلې چې همت پریښوده. لکه دلته، دا لیدل ورته خوب ښکاریده. همداسې یې څیرې ته ورته لیدل.

په ځوان شیطان غلبه وکړه، یو دم یې جینۍ له لاسه ونیوله.

صدرا لاس ته وکتل، بیرته د نظر پورته کولو سره یې لاس هم پورته شو او دومره دروند یې د ځوان مخ ته راواچو چې په ټول ژوند کې به دا څپیړه هیره نه کړي.

هغې یې لاس خوشې کړه، شاوخوا یې وکتل، سر یې ښکته کړ، روان شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صدرا دواړه لاسونه مخته ونیول او ښه په چغو چغو یې وژړل. کاش! چې پلار وژلې وای خو دې حالت سره نه وی مخ.

لاندې یې وکتل. د ویالې غاړې نه یې لوټه راواخیسته، همدې نیم متري دیوال ته د پښو په څوکو مخامخ کیناسته. لوټه یې د دیوال په مخ کیښوده، له سترګو یې اوښکې ولویدې، لوټې ته یې حرکت ورکړ، ویې لیکل:

ـ دا هاغه سپیڅلی ښار دی چې یو ورور پکې د خپلې خور نه د زنا طلب وکړ.

او دا بیا هاغه ځوان دی، که خبر شو چې خور یې تښتیدلې یا به خودکشي کوي او یا به لیونی کیږي. څه عجیب تمثیلونه دا پښتانه کوي!

پاتې لوټه یې په موټې کې خاورې کړه، نیغه پورته شوه. همت ته یې زړه کې ښې ښیراوې وکړې. نور یې د ژړا له لاسه ستونې درد کاوه. په لویه کوڅه کې یې تنها قدم وهل پیل کړ.

فکر یې بل خوا لاړ، چې پلار مې ولې تر اوسه ورور نه دی خبر کړی؟ ایا د دې په خاطر چې کلي کې اوازه خپره نشي...؟ ای هې پلاره! ستا لور خو، ته ټول قام او کلي ته تيټ راوستې. ما ولې ځان وژنه ونه کړه...؟

همداسې سرګردانه روانه وه. له کوڅې، د ښار ګڼې ګوڼې ته داخله شوه. مازیګر لمونځ په قضا کیدو وو. د سرک په منځ یې یوه ښځه د درې ماشومانو سره ولیده. شاوخوا یې نظر تیر کړ بیا نیغه د سوالګرې تر څنګ ورغله، خوا کې یې د پښو په سر ورته کیناسته:

ـ تروری ته د شپې چرته ځې؟

خیرنې ښځې ماشوم ته پکې وواهه، مخ یې تاو کړ:

ـ کور ته ځم نور چرته لاړ شو؟

صدرا زړه کې خوشحاله شوه چې ځای خو مې پیدا کړ. بیا یې ترې پوښتنه وکړه:

ـ تروری! زه د شپې ځای نه لرم. ما خپل کور ته له ځان سره بوځې؟

خیرنې یو دم لاسي پکې په ځمکه کیښود. په دواړو لاسونو یې خبرې شروع کړي:

ـ ته په ما رشخند وهې؟ ته دې لباس ته وګوره! سمه ناوې ښکارې. ځه پاسه تنګوه مو مه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

صدرا يې دواړه لاسونه ونيول، قسمونه يې ورته وکړل چې ځای نه لرم. خپله ټوله کيسه يې ورته تېره کړه، خيرنې ښځې سمدستي خپل څادر راټول که، دوه ماشومان يې خپله راوخيست او يو يې دې ته ورکړ، ورته يې وويل:

ـ چې داسې ده راځه چې خپل کور ته دې بوځم.

ښځه خوشحاله ښکاريده خو دا مخکې او صدرا ورپسې. له ښار په څنډه په ډيرو ډيرانونو، دپاسه د يو کيمپ کوڅې ته ننوتل. د کوڅې سره نږدې يې دروازه ووهله. يو پوخ عمر سړی چې غټه باډي يې لرله، ور خلاص کړ.

خيرنې ښځې ورته وويل:

ـ اخوا شه لار پريږده غټ سريه!

سړي د صدرا په ليدو ژبه په شونډو کې تاوه کړه. يو څلور قدمه پس خيرنې ښځې، ماشومان په انګړ کې له لاسه خوی خوشې کړل. هغوی له ځمکې سره ولړيدل. چغې يې کړې.

صدرا يې دې کړو ته حيرانه شوه. خپل غېږ کې يې ماشوم ته وکتل، بيا يې غږ تر غوږ شو:

ـ شموکۍ راشه! دا ناولي دې سمبال کړه. له کوټې نه دوه پخې پيغلې راووتې داسې ښکاريدې له په ټول ژوند کې يې چې خندا نه وي کړې، رامنډه يې کړه. يوې د صدرا له غېږ ماشوم واخيست او بلې له ځمکې دوه پورته کړل.

دواړه د ماشومانو په ښکلولو شروع وکړه. بيرته په منډه کوټو ننوتې.

صدرا د لوی انګړ منځ کې، حيرانه ولاړه وه. خيرنې ښځې په صدرا غږ کړل:

ـ هې جينۍ! دلته دننه راشه.

غږ سره يې په نه زړه کوټې ته دننه شوه. ګوري چې بل د عمره پوخ سړی، چې تازه يې په ګيره کې سپين راغلي وو، کټ کې ناست دی او خيرنه ښځه د ديوال خواته لباس بدلوي. صدرا چې دا حالت وليده، سترګې يې غټې غټې راووتې. بېرته په منډه په وتو شوه چې سړي پرې غږ کړل:

ـ بهر مه وځه!

ځای په ځای ودريده

خيرنې ښځې ورته مخ راتاو کړ. په داسې حال کې چې پرتوګاښ يې غوټه کاوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ جینۍ دا خپل کور وګڼه او هر څه خوره سکه(څکه). سرف (صرف) شپه په دغه کټ کې کوه. اشاره یې د سړي خواته وکړه.

سړی رانبږ شو، په صدرا رپ ولړېد، تر څنګ یې راغی، حجاب یې ورته له مخ لرې کړ.

یو دم خندا ونیو، شاه یې ورته راواړله.

صدرا فکر وکړ چې اوبو اخیستی، هر څه ته لاس اچوي. لکه چې ژوند مې د ځناورو په کور شو او اوس له پیښې تیښته نشته، نه راسره بله لاره. ماته خو قدم په قدم نوی غم همت راکړ. الله دې خوشحالۍ پسې ړوند کړه! او پلاره! که تا چرته پیسو ته نه وي کتلي نو د سړي زوی ته به دې ورکړې وای...

سړي بیرته مخ راتاؤ کړ:

ـ جینۍ! له ننه پس، ته د دې کور مالکه یې.

خیرنې ښځې خوله خبرې ته جوړوله چې ده پرې غږ کړ:

ـ خاموش!

هغې نه کړې خبره، هیره شوه. بېرته یو – دوه قدمه شاته لاړه.

صدرا یې له ولو ونیوله، تر ډبل بیټ یې بوتله، یوه شیبه ولاړ و. بیا یې د ناستې ورته وویل، هغه کیناسته.

سړي ډېر په طبعیت خبرې شروع کړې.

ـ جینۍ! دلته چې څوک ویني، له دې ټولو ستا غوندې لار ورکه وه. دلته په امن خلک نه راځي، نو زه ډاډه یم چې لار درنه ورکه ده. تر ماښام به نور ماشومانو او جونې هم راشي. تقریباً لس پنځلسو ته رسیږي. دا زمونږ کاروبار دی، خو ته زړه مه خوره. تا بهر سوال کولو ته نه لیږم. ته ماسره همدلته پاتې کیږه. صرف زما زړه ساته او د دې سوالګرو حساب، هر یو چې پیسې کمې راوړلې، هم یې مور ته سزا ورکو، هم یې بچو ته. نو دوی ناکام دي چې ښار کې د خلکو پښو ته ولویږي، تېښته هم نشي کولای. ټول مې دم کړي، او نه چاته حال ویلی شي. اوس دا ووایه! ته خو کومه ستونزه نه لرې؟

صدرا لکه د بوت خاموشه ناسته وه.

بیا یې پرې په اوچت اواز غږ وکړ:

ـ ته خو به کومه ستونزه نه لرې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

صدرا جټکه وخوړه، د نه په معنی يې سر په چټکۍ سره وخوځاوه. بيا يې ورته په ولي لاس وټاپاوه:

- ښه دا خو راته ووايه چې ته څوک يې؟

د صدرا شونډې وخوځيدې :

- يوه بې کوره پيغله!!!

سړی مخ، خيرنې ښځې ته تاو کړ، په اشاره يې ورته وويل: - بهر ووځه او ور هم ځان پسې بنده کړه!

خيرنه ښځه راووته، ور يې بند کړ. ورستۍ غږ يې له کوټې واوريد:

- څه نو حجاب لرې کړه ته به هم ستړې يې چې لږه دمه واخلو.

پای

ایران/ تهران شهریار

مينه مننه او درنښت

په ټوله شوشل ميډيا مې په لاندې ادرس پيدا کولای شئ

Aftekharullah Aftekhar

https://www.facebook.com/aftekharullah.jan?mibextid=ZbWKwL

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library